

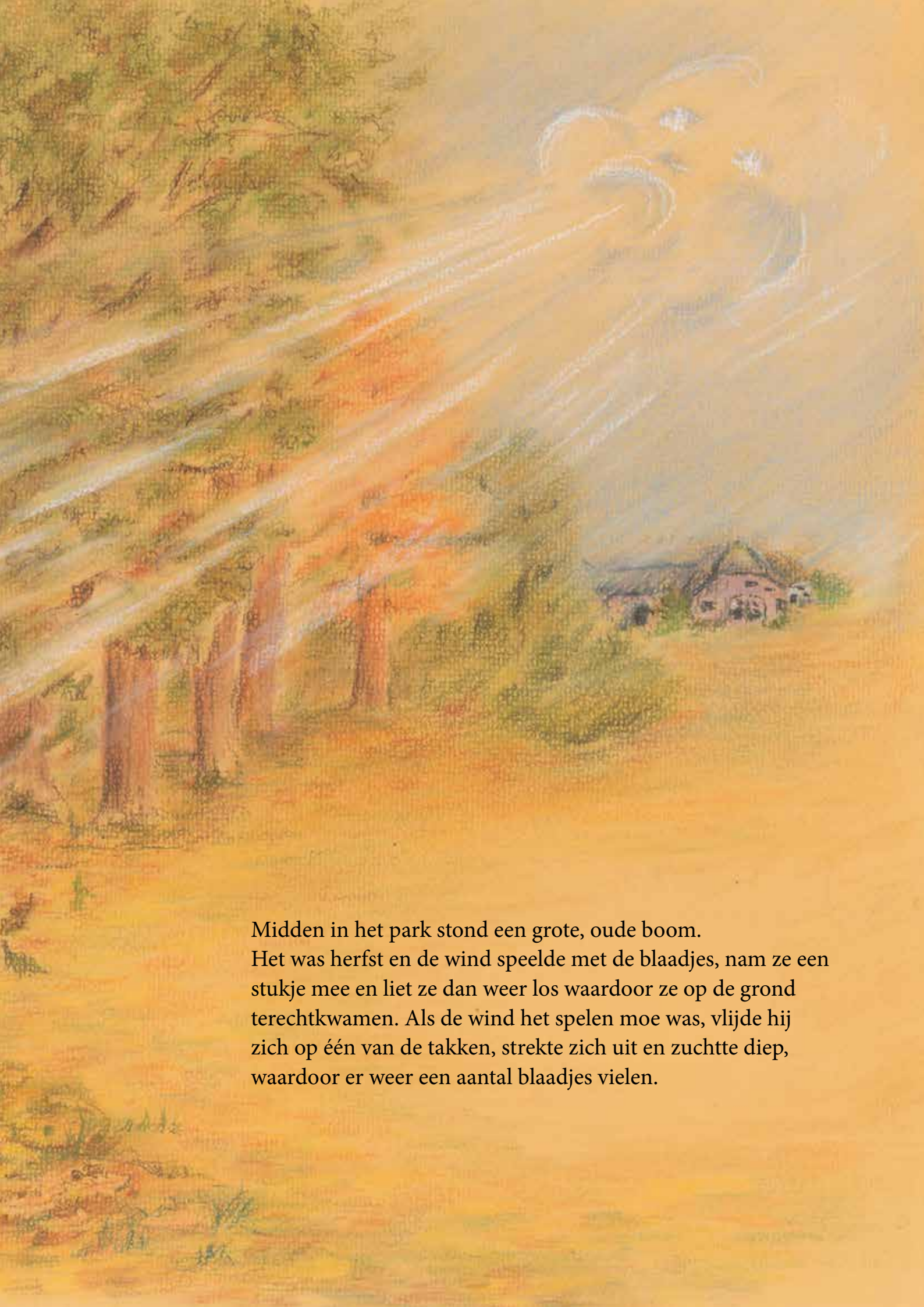
The book cover features a light green background with a subtle, textured pattern. It is decorated with several oak leaves in various shades of green, some with brown veins, scattered around the edges. The title 'Blaadje' is written in a large, elegant, dark brown serif font, centered on the page.

Blaadje

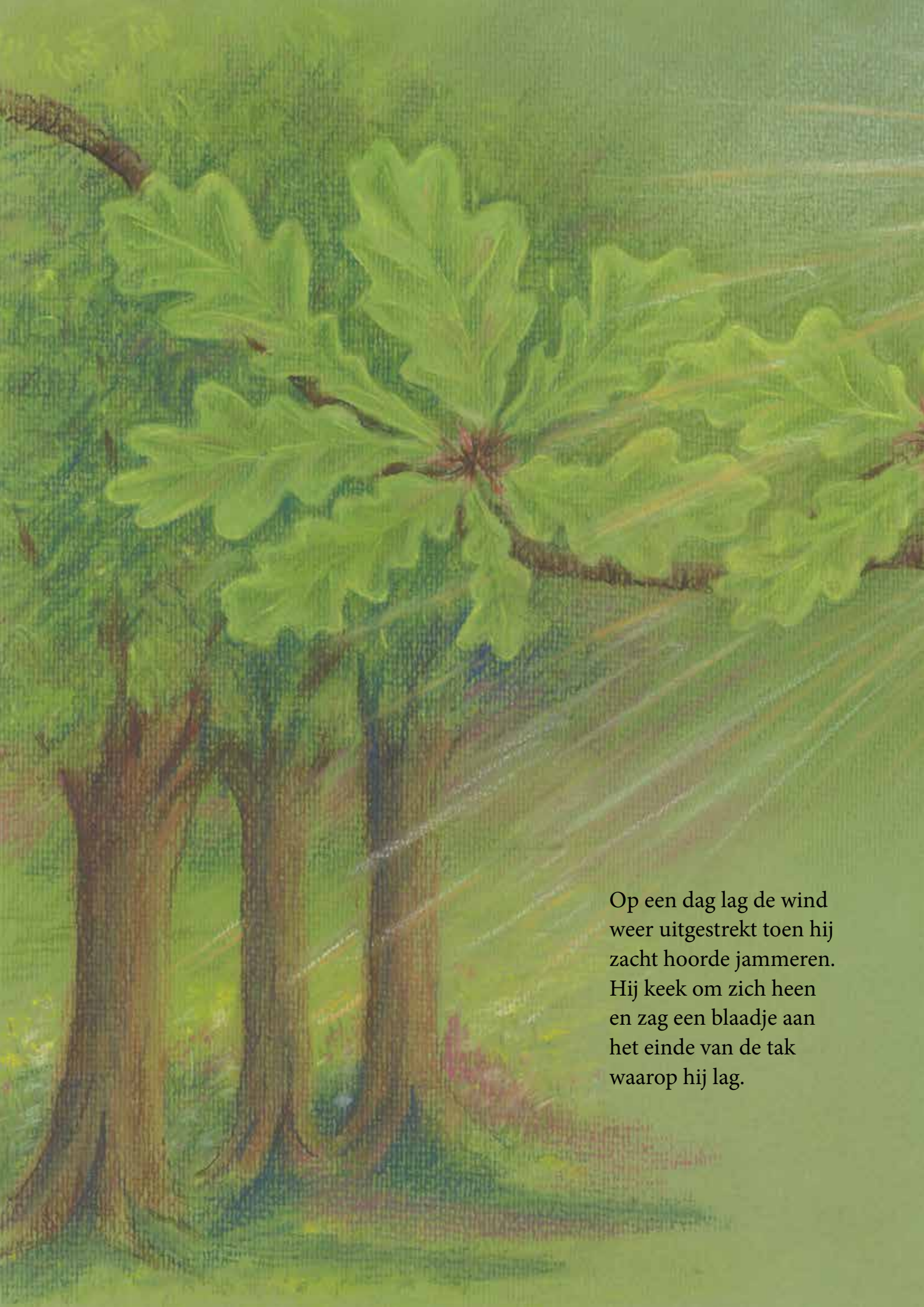
verteld door
Marion Maas

met illustraties van
Lilian van der Stap

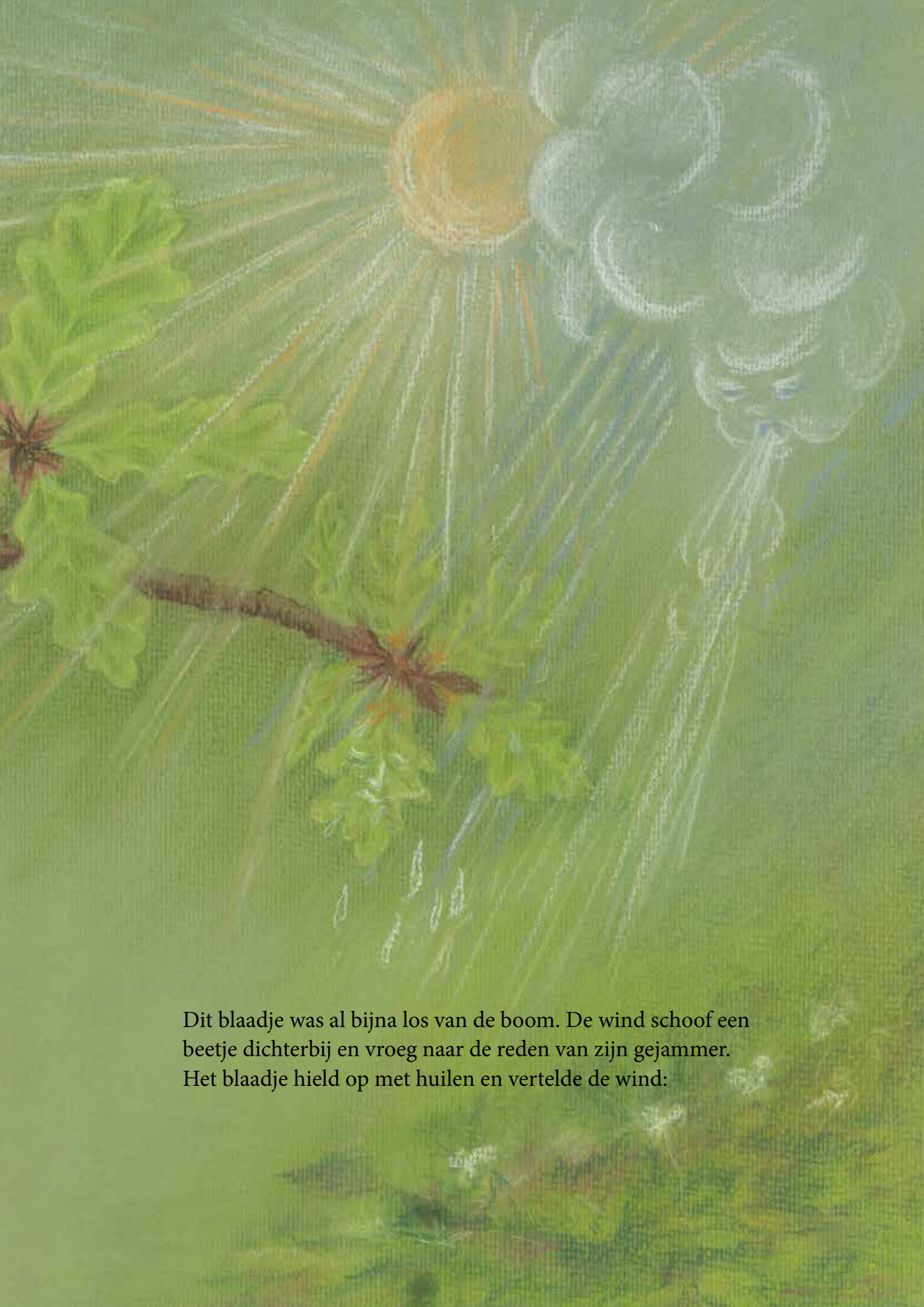

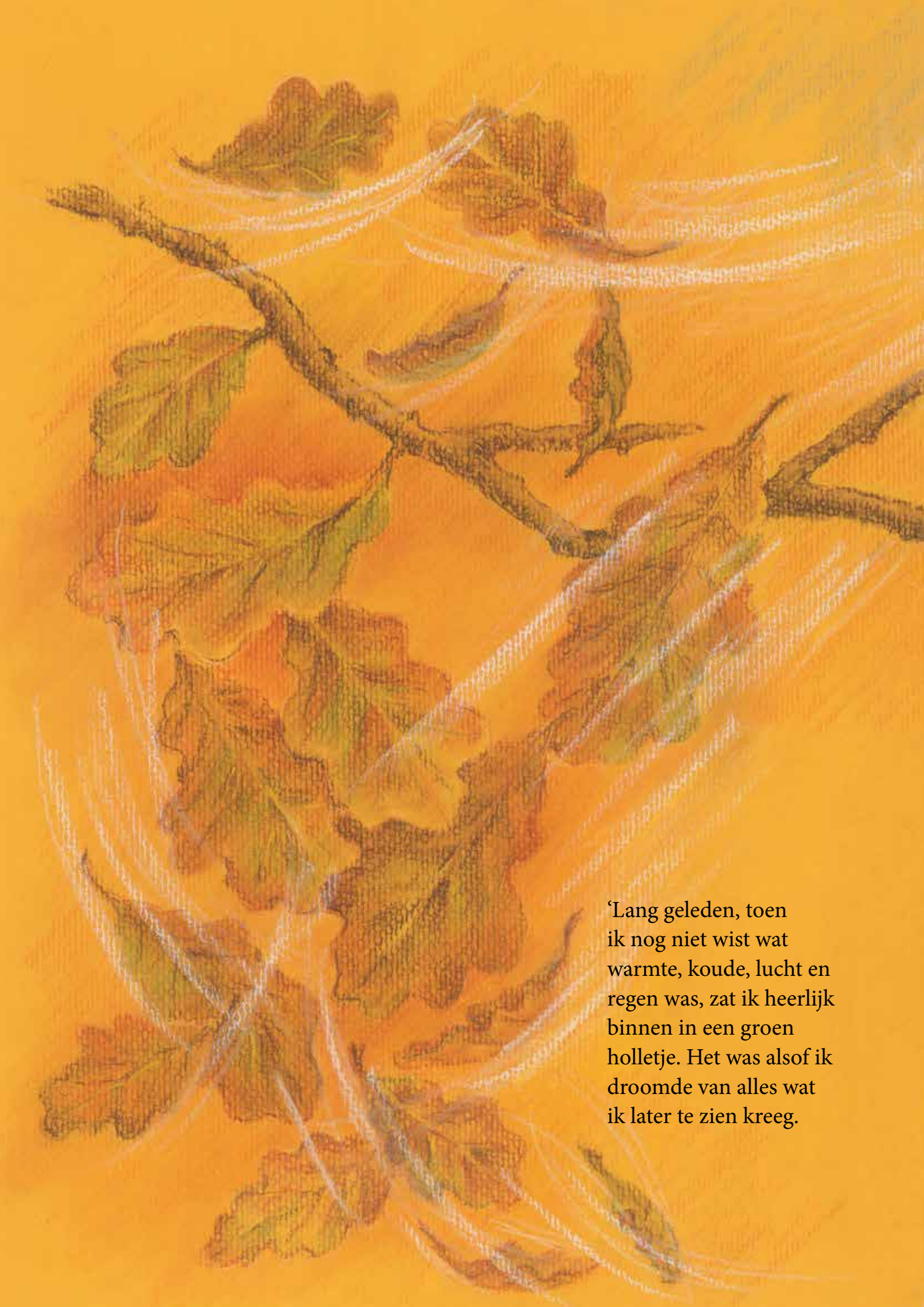
Midden in het park stond een grote, oude boom.
Het was herfst en de wind speelde met de blaadjes, nam ze een
stukje mee en liet ze dan weer los waardoor ze op de grond
terechtkwamen. Als de wind het spelen moe was, vlijde hij
zich op één van de takken, strekte zich uit en zuchtte diep,
waardoor er weer een aantal blaadjes vielen.

Op een dag lag de wind
weer uitgestrekt toen hij
zacht hoorde jammeren.
Hij keek om zich heen
en zag een blaadje aan
het einde van de tak
waarop hij lag.

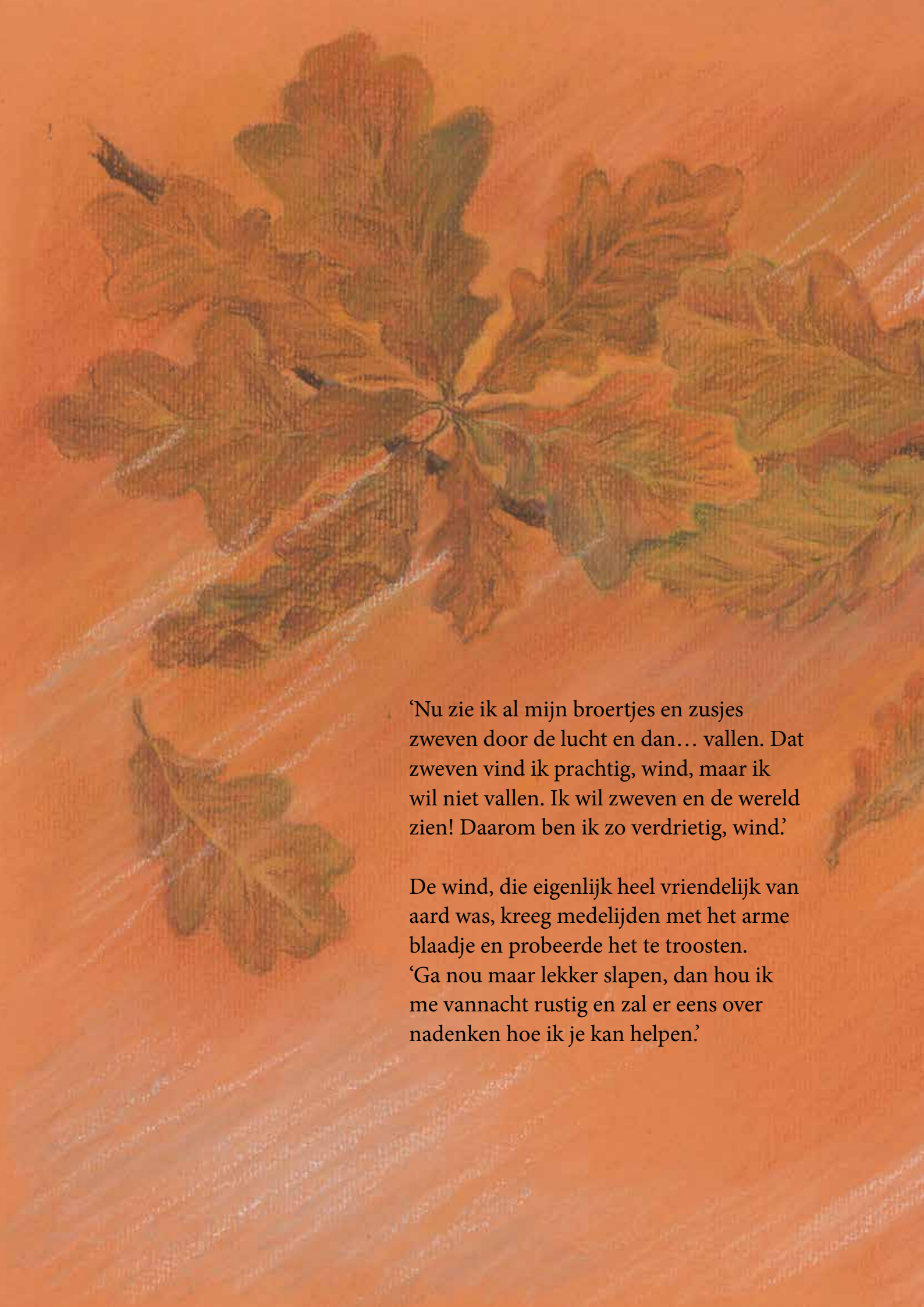
Dit blaadje was al bijna los van de boom. De wind schoof een beetje dichterbij en vroeg naar de reden van zijn gejammer. Het blaadje hield op met huilen en vertelde de wind:

‘Lang geleden, toen
ik nog niet wist wat
warmte, koude, lucht en
regen was, zat ik heerlijk
binnen in een groen
holletje. Het was alsof ik
droomde van alles wat
ik later te zien kreeg.

Op een dag drukte er iets van binnenuit tegen me aan. Ik probeerde te blijven zitten maar het was sterker dan ik en langzaam piepte ik naar buiten. Daar keek ik om mij heen en zag mijn broertjes en zusjes. Sommige al groter dan ik, andere kleiner. Ik zag mijn boom, de hemel, de aarde en het park. Ik trilde van geluk, mijn droom was waarheid geworden. Ik groeide iedere dag een beetje, werd sterker en voller. Ik genoot! Er was regen, zon en jij was er natuurlijk ook.'

‘Nu zie ik al mijn broertjes en zusjes zweven door de lucht en dan... vallen. Dat zweven vind ik prachtig, wind, maar ik wil niet vallen. Ik wil zweven en de wereld zien! Daarom ben ik zo verdrietig, wind.’

De wind, die eigenlijk heel vriendelijk van aard was, kreeg medelijden met het arme blaadje en probeerde het te troosten.
‘Ga nou maar lekker slapen, dan hou ik me vannacht rustig en zal er eens over nadenken hoe ik je kan helpen.’

Die nacht was het windstil en geen blaadje bewoog.
Alleen klonk er af en toe een zacht snikje voor
degene die goed kon luisteren.
Dat was natuurlijk het blaadje dat langzaamaan
steeds losser raakte van zijn tak.

